

efter den sidste Opgørelse, som slutter December 1925, vokset til en halv Snes Mill. Kr.; Statens og Kommunernes Bidrag er altsaa beregnet saaledes, at der i Løbet af et Par Aar er kommet det nævnte Beløb ind i Fonden. Jeg ved ikke, om denne Tilvækst er fortsat i det følgende Aar, og om de Beløb, der nu foreslaas paa Finanslovsforslaget, bygger paa en Forestilling om, at man stadig paa den Maade skal blive ved at forøge Fonden. Det er mig i hvert Fald ikke ganske klart, hvorfor det er fornødent saaledes at opspare en stor Fond. Til syvende og sidst er jo dog Lovens Regel denne, at Stat og Kommune skal yde det, der mangler hvert Aar. Hvad er saa egentlig Fonden til andet end til at bringe over maaske fra Maaned til Maaned, fra Aar til Aar paa Tider, hvor man staar i Forskud? Og dertil kan en meget stor Fond vel ikke være fornøden. Jeg føler mig derfor ikke uden videre overbevist om, at det er nødvendigt under Forhold som dem, vi for Tiden har, at foretage saadanne store Opsparelser og Henlæggelser, og hvis man kunde se bort derfra, er det jo muligt, at dette ogsaa i nogen Grad vilde bidrage til at formindske de Udgifter, der nu aarlig opføres paa Statens og Kommunernes Budgetter.

Jeg har nævnt her en Række af de Spørgsmaal, som dels er berørt af andre, dels ganske naturligt træder frem, naar man kommer til en Overvejelse af hele denne Lovgivning. Det vil deraf fremgaa, at jeg ser ikke, der er Grundlag for en saadan Anvendelse af Pristallet, som er foreslaaet af den højtærede Minister, at jeg overhovedet ikke ser, at vi fra Statens Side kan forsvare overfor de nuværende Rente-nydere at foretage Ændringer blot tilnærmelsesvis af saadan Beskaffenhed, overhovedet Ændringer, der vedrører deres paa berettiget Forventning grundede Forestilling om, hvad Staten nu i Resten af deres Liv skylder dem, men at det med Hensyn til Fremtiden utvivlsomt vil være hensigtsmæssigt og nyttigt at komme ind paa en saglig Drøftelse af mange af de Spørgsmaal, som ligger for. Den højtærede Ordfører for det konservative Folkeparti var imidlertid saa glad ved Lovforslaget, at man næsten kan frygte, at det bliver vedtaget i Løbet af ganske kort Tid uden nogen synderlig Prøvelse af de Spørgsmaal, som frembyder sig, medmindre den Bekymring, som den ærede Ordfører nærede for, at de juridiske Hensyn, som meldte sig paa forstyrrende Maade for Gennemførelsen af det, han i øvrigt var

saa glad ved, skulde gribe afgørende ind. Jeg for min Del haaber, at vi ikke skal komme til at gennemføre Lovforslaget, saaledes som det er fremsat, men at det kan blive Udgangspunktet for en rolig og saglig Behandling, der kan fjerne en Del af den Kritik, der bestaar overfor det nugældende System.

Axel Møller: Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslags juridiske Side. Ved Invalideforsikringsloven af 1921 § 1 bestemmes det, at de dér omhandlede Personer, det vil sige ubemidlede Medlemmer af anerkendte Sygekasser, er forsikrede mod Invaliditet indtil deres fyldte 62de Aar. § 4 bestemmer, at Ydelserne efter denne Lov bestaar i en Invalidrente paa 800 Kr. aarlig, og at Invalidrenten udredes af Invalideforsikringsfonden. Dernæst siger § 10 ordret, at „den Invalidrente, der i Overensstemmelse med nærværende Lov tilkommer de forsikrede, garanteres af Statskassen“. Der er altsaa ikke Tale om den Invalidrente, som efter den til enhver Tid gældende Lovgivning tillægges de paa-gældende Personer, men der Tale om „Invalidrenten efter nærværende Lov“, altsaa Loven af 1921, og det vil altsaa sige de 800 Kr. Det er dem, der er garanteret af Statskassen. Herefter maa de Personer, som har faaet tillagt Invalidrente efter Loven af 1921, efter min Mening være lige saa knippelsikre paa deres 800 Kr. aarlig, som Landmandsbankens Kreditorer, hvem Staten ogsaa har garanteret deres Krav, er paa at faa deres Penge. Men hvordan kan saa Sundhedsministeren i nærværende Lovforslags § 33 foreslaa at nedskære ogsaa disse Invalidrentenyttere med en Trediedel af deres statsgaranterede 800 Kr.? Jeg skal ikke nægte, at jeg med Spænding afventer det Forsvar, som den højtærede Sundhedsminister vil føre paa dette Punkt. Staten har selv valgt at benytte Forsikringsformen, og nu kan den ikke løbe fra sine Forpligtelser under Henvisning til, at Forsikringspræmierne ikke dækker Risikoen. Til Overflod er det udtrykkelig sagt i Folketingsudvalgets Betænkning, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa citere: „Udvalget er enedes om at lade Stat og Kommune bære Risikoen for en mulig Utilstrækkelighed af den foreslaaede Invalidepræmie“. Intet privat Selskab kunde jo optræde paa tilsvarende Maade, og Staten maa respektere sine egne Retsprincipper. Det er fuldkommen rigtigt, at Staten naturligvis kan nedskære